In het Ritme

Wat is leven anders dan trilling?
Een trilling heeft twee kanten,
de ene noemen we aan, de ander uit.
Nu hoor je iets, dan niets,
en juist daarvoor wordt de klank op te merken, te *ervaren*.

Dus, wat is leven anders dan trilling?
Een voortdurende pulsatie van aan mét uit.
Een eindeloze in- en uitademing van het bestaan zelf.

In dat draaien, pulseren en kloppen, schuilt continuïteit.
Wij noemen het tijd, maar het is niets anders dan een cyclisch ritme.

Want, waarom kloppen we op een deur om iemand te wekken?
Omdat één enkele bons lawaai maakt, maar niet wekt.
Alleen herhaling, ritme, trekt de aandacht.
Zo werkt ook het bewustzijn.

Onze zintuigen zijn daarin als ritmische poorten:
het oog vangt trilling en noemt het kleur,
het oor vangt trilling en noemt het geluid,
de huid voelt beweging en noemt het tast.
Maar alles is één zintuig: één gewaarwording van vibratie.

Er zijn ritmes die sneller zijn dan wij kunnen volgen,
en ritmes die trager zijn dan wij kunnen bevatten.
Sommige bewegen zo snel dat ze samenvallen tot één enkel ogenblik,
andere zo langzaam dat we ze aanzien voor stilstand.

Sommige ritmes flitsen voorbij als adem in de wind:
het trillen van licht door bladeren,
het kloppen van een hart,
het ritselen van vleugels die de lucht beroeren,
de gedachte die opkomt en vervliegt.

Andere ritmes bewegen zo langzaam
dat we ze aanzien voor stilstand.
Zelfs de bergen die wij als eeuwig beschouwen,
komen en gaan als wolken: langzaam, maar onophoudelijk.
Hun verandering is te traag voor ons oog,
waardoor we hun rust aanzien voor duurzaamheid.

Maar niets ontsnapt aan het ritme van wording.
Maar niets staat ooit stil.

Het getij komt en gaat,
de zon stijgt en zakt,
de maan wast en neemt af,
de seizoenen keren terug als polsslagen van een kosmisch hart.

En toch zijn ook die ritmes weer ingebed in grotere golven:
cycli van sterren, melkwegstelsels, van verschijnen en verdwijnen.
Wat voor ons een eeuwigheid lijkt,
is in het grotere geheel slechts één ademhaling van het universum.

Alles klopt.
Niet alleen in de zin van juistheid, maar letterlijk: als een hart.

Waarom ervaren we dan verlies, dood?
Omdat de lagere orde het hogere ritme niet kan volgen.
Wat voor het ene een ramp lijkt,
is voor het geheel slechts transformatie.

Is dat niet het mysterie van bestaan?
Dat leven zichzelf voortdurend vernieuwt,
zonder ooit te verdwijnen?
Zichzelf steeds opnieuw herkent in veranderende vormen,
zonder wezenlijk iets anders te worden?

Altijd nieuw, maar nooit een ander.
Altijd stromend, maar steeds dezelfde bron.

Als u wilt luisteren naar het ritme dat alles draagt,
de trilling die uw hart laat kloppen
en tegelijk de bergen vormt.

Als u wilt herkennen dat dezelfde puls
door bladeren, wolken, sterren en gedachten gaat,
dan nodig ik u uit mijn verhaal te lezen: ***Univers ~ Corpus Naturalis***.

Een verhaal over het oerritme dat alles laat ontstaan,
ontvouwen en weer terugkeren,
als fasen van één ademhaling,
waarin niets ooit werkelijk verloren gaat.

Met hartelijke groet,
Niels Taam. 16-11-2025